

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

Epist. I. Iac. Sadol. Episc. Carp. D. Erasmo Roterod. S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

tis, expectationi cumulatae satisfactorum esse, atque in eam partem maxime, quam tu pice recte probas. Is tibi refert plurimam salutem. Vale, & nos dilige. Ex suburbano nostro Carpentorachi, IX. Calend. August. M.D.XXX.

IACOBI SADOLETI EPISC.
CARPENTORACTI EPISTOLA-
rum Lib. IV. Epist. I.

IAC. S ADOL. EPISC. CARP. D. ERASMO
Roterod. S. P. D.

Novus est, aut eo plus, cum binas abs te literas accipi eodem exemplo: quarum quae posterius scriptae erant, cum priores mihi reddita fuissent, esset autem in illis tua de mea incolunitate, & opportuno ad meam ecclesiam receptu, gratulatio plena amicissimae voluntatis: recordor me tum, ut noster amor ferebat, diligenter tibi rescripsisse. Post mihi allatae sunt altera una cum Psalmo LXXXV. & tua eius interpretatione: cuius ego lectione fui mirifice delectatus, tuamque illam admirabilem ingenii vim, & coptam, in eo etiam recognovi. Sed quo minus tibi de eorum aliquid scriberem, fecit occupatio, & par quidem meus labor: quem ego in interpretando Psalmo XCIII. paulo ante susceperam. Sed ne utquam partuae facultas neque aequa ingenii ac doctrinae vis, per quam celeriter opus a me institutum absoluerem. Sum enim in hunc usque diem, ut vides, retardatus. Sed postquam tandem consecissem, nihil habui antiquius quam hoc quicquid esset quod elucubraveram, continuo ad te mittere: quod non tam videlicet. Sed tamen siue tibi id probaretur, ut singularem animi voluptatem ex hominis omnium doctissimi ac mihi benevolentis iudicio caperem, siue non probaretur, praecipis tuis atque doctrina in posterum melior fierem. Quorum utrum malim, & utrum mihi utilius sit, non quo satis constituit. Approbato forsitan incundior sit, quae sit ab amico fideli eruditoque profecta: emendatio certe utilior. Itaque te vehementer oro, atque rogo, ut si quid duxeris reprehendendum, aut quoniam erunt opinor multa, quae tibi homini acutissimo minus placebunt, ne parcas agere mecum ingenuè ac liberè: fidemque amicitiae, quam persanctè colis a te non dubito, in hac re mihi potissimum praestes: hocque sic statuas, tuum mihi iudicium in utramvis partem gratum atque expectatum fore. Ego de tuo Psalmo, ac de ceteris,

quae

que in hoc genere plura, præclaraque edidisti, & quotidie edis, cum ingenium, & copiam, & facilitatem tuam mirari soleo: tum animi virtutem, atque constantiam: quod plurimis æmulis tuæ laudi obrectantibus, ab instituto labore minime deterrearis: studeque quotidie magis, ut bonis & literis, & moribus per te confusatur: in quo tua scientia & egregia voluntas maximis mihi videtur laudibus ad cælum extollenda. Vnum est quod optarim, (quid enim me prohibet idem officium amici præstare tibi, quod ego abs te requiro?) vnum est, inquam, quod velim, idque tibi vehementer suadeam, ut a contentionibus omnibus te auoces: & aliqua in scribendo prætermittas, quæ ut non sint a vera pietate abhorrentia, contra tamen inueteratas populi opiniones, & quorundam hominum, siue etiam ordinum studia tendunt: quibus se non opponere maioris arbitror fore grauratis. Quid enim te cogit hominem in omni doctrina summum, cum longè imparibus quasi altercando, & iurgis concertare? cum præsertim sacram scripturarum paratus campus sit, latè in omnem partem patens: vbi te ad tuum arbitrium exercere, & omnes in eo ingenij tui diuitias explicare possis: quas admirentur homines, non de quibus litem tibi intendant. Equidem quicquid scribo, scribo animo optimo atque amicissimo: & quod maiorem in modum cupio, tantam virtutem, quanta in te est, ab omni non dicam labe, sed suspitione labis etiam apud vulgus alienam esse. Verùm hæc tu melius. Nos, mi Erasme, quantum possumus, vterque pro virili parte, feramus opem labenti fidei Christianæ, quæ ut vides ipse, non solum vitiorum in hoc tempore dominatu, & multitudine facinorosorum hominum, quibus omnia redundant, sed externis domesticisque hostibus, omnibusque & bellorum & impietatis machinis oppugnatur: estque ad cadendum procliuis, nisi eam, qui vnus omnia potest, fulserit & sustinuerit Deus. Cui quodam Deo ac Domino si gratiam eam, quam debemus, conabimur referre, & beatam ipsi inuenimus vitam, & cæteris noster non inutilis erit, neque instructuosus labor. Quanquam tu quidem hortatione non indiges. Nos ut locum nostrum ne deseramus, debemus magis providere. Sed de his satis. Tu valebis, nosque diliges, tibi que persuadabis, esse nobis maximæ curæ & quietem, & dignitatem tuam. Vale etiam atque etiam mi Erasme. Amerbachio nostro plurimam salutem, a quo crebriores literas desidero. Carpentoracti, pridie Idus Feb. M. D. XXX.

II.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPENT.
Erasmo Roterdamo S. P. D.

E 5

Tuum